

List papieża Leona i dekret o odpuszczeniu na rok św. Franciszka

List papieża Leona XIV

Do Ministrów Generalnych Konferencji Rodziny Franciszkańskiej

„Nasza siostra śmierć” – wykrzykiwał św. Franciszek 3 października 1226 r. w Porcjunkuli, wychodząc jej na spotkanie jako człowiek ostatecznie pogodzony. Minęło osiem wieków od śmierci Franciszka z Asyżu, który wyrył głęboko w sercach ludzi swoich czasów słowo zbawienia Chrystusa. Upamiętniając znaczącą rocznicę 800-lecia jego śmierci, pragnę duchowo połączyć się z całą Rodziną Franciszkańską i wszystkimi, którzy wezmą udział w uroczystościach upamiętniających tamto wydarzenie, mając nadzieję, że przesłanie pokoju znajdzie głęboki oddźwięk w dzisiejszym Kościele i społeczeństwie.

Na początku swojego życia ewangelicznego usłyszał wezwanie: „Pan objawił mi, abyśmy używali takiego pozdrowienia: «Niech Pan da ci pokój»”. Tymi prostymi słowami przekazuje swoim braciom i wszystkim wierzącym wewnętrzne zdumienie, jakie Ewangelia wniosła do jego życia: pokój jest sumą wszystkich dóbr Bożych, darem, który spływa z góry. Jakże złudne byłoby myślenie, że można go zbudować wyłącznie ludzkimi siłami! A jednak jest to dar aktywny, który należy przyjmować i przeżywać każdego dnia. To samo pozdrowienie skierował zmartwychwstały Pan do swoich uczniów, przestraszonych i zamkniętych w Wieczerniku w wieczór wielkanocny: „Pokój wam”. Nie jest to formuła grzecznościowa, ale pewna zapowiedź zwycięstwa Chrystusa nad śmiercią. Podobnie jak głos aniołów w noc Bożego Narodzenia – „Chwała Bogu na wysokościach, a na ziemi pokój ludziom Jego upodobania” – tak pokój, który zapowiada Ojciec Seraficki, jest tym samym pokojem, który sam Chrystus ogłosił między niebem a ziemią.

W dzisiejszych czasach, naznaczonych wieloma wojnami, które wydają się nie mieć końca, wewnętrznymi i społecznymi podziałami, które powodują nieufność i strach, on nadal przemawia. Nie dlatego, że oferuje techniczne rozwiązania, ale dlatego, że jego życie wskazuje autentyczne źródło pokoju. Franciszkańska wizja pokoju nie ogranicza się do relacji między ludźmi, ale obejmuje całe stworzenie. Franciszek, który nazywa słońce „bratem”, a księżyc „siostrą”, który w każdym stworzeniu dostrzega odbicie boskiego piękna, przypomina nam, że pokój musi obejmować całą rodzinę stworzenia.

Ta intuicja nabiera szczególnego znaczenia w naszych czasach, kiedy nasz wspólny dom jest zagrożony i cierpi z powodu eksploatacji. Pokój z Bogiem, pokój między

ludźmi i pokój ze stworzeniem są nieodłącznymi wymiarami jednego wezwania do powszechnego pojednania.

Drodzy bracia, niech przykład i duchowe dziedzictwo tego Świętego, silnego w wierze, niezachwianego w nadziei i płonącego gorliwością w czynnej miłości bliźniego, budzi w każdym z nas świadomość, jak ważne jest zaufanie Panu, oddanie się życiu wiernemu Ewangelii, przyjmowanie i oświecanie wiarą i modlitwą każdej okoliczności i każdego działania w życiu.

W tym roku łaski pragnę przekazać wam modlitwę, aby św. Franciszek z Asyżu nadal napełniał nas wszystkich doskonałą radością i zgodą:

Święty Franciszku, nasz bracie, ty, który osiemset lat temu wyszedłeś na spotkanie siostrze śmierci jako człowiek pełen pokoju, wstawiaj się za nami u Pana.

Ty, który w krucyfiksie z San Damiano rozpoznałeś prawdziwy pokój, naucz nas szukać w Nim źródła wszelkiego pojednania które burzy każdy mur.

Ty, który jako nieuzbrojony przekroczyłeś linie wojny i niezrozumienia, daj nam odwagę budować mosty tam, gdzie świat wznosi granice.

W tym czasie targanym konfliktami i podziałami, wstawiaj się, abyśmy stali się budowniczymi pokoju: nieuzbrojonymi i rozbrajającymi świadkami pokoju, który pochodzi od Chrystusa.

Amen.

Z tymi uczuciami składam gorące życzenia, zwłaszcza wszystkim Wam, którzy podążacie za charyzmatem Biedaczyny z Asyżu, oraz wszystkim, którzy na różne sposoby będą obchodzić rocznicę dies natalis, przesyłając z całego serca upragnione błogosławieństwo apostołskie.

Dan z Watykanu, 8 stycznia 2026 r.

**DEKRET W OSIEMSETNĄ ROCZNICĘ ŚMIERCI ŚWIĘTEGO FRANCISZKA Z ASYŻU
OGŁASZA SIĘ SZCZEGÓLNY ROK JUBILEUSZOWY Z DOŁĄCZONYMI ODPUSTAMI
ZUPEŁNYMI**

„Strzeżcie pamięci naszego ojca i brata Franciszka, na chwałę i uwielbienie Tego, który uczynił go wielkim między ludźmi i uwielbił go wśród aniołów. Módlcie się za niego, jak sam nas o to prosił przed śmiercią i módlcie się do niego, aby Bóg uczynił także nas wraz z nim uczestnikami swojej świętej łaski”.

Podczas gdy owoce łaski Zwyczajnego Jubileuszu Roku 2025, niedawno zakończonego, w którym wszyscy zostaliśmy wezwani, aby stać się pielgrzymami nadziei, która nie zawodzi (por. Rz 5,5), są wciąż żywe i skuteczne, dołącza się do nich – jako ich idealna kontynuacja – nowa okazja do radości i uświęcenia: osiemsetna rocznica szczęśliwego przejścia świętego Franciszka z Asyżu z życia ziemskiego do ojczyzny niebieskiej (3 października 1226).

W ostatnich latach inne ważne jubileusze dotyczyły osoby i dzieł Świętego z Asyżu: osiemsetna rocznica zbudowania pierwszej szopki w Greccio, powstania „Pieśni stworzeń”, hymnu na cześć świętego piękna stworzenia oraz przyjęcia świętych stygmatów na górze La Verna – niemal nowej Kalwarii – dwa lata przed jego śmiercią. Rok 2026 będzie zwieńczeniem i dopełnieniem wszystkich poprzednich obchodów: stanie się bowiem Rokiem Świętego Franciszka i wszyscy zostaniemy wezwani, aby w naszych czasach stawać się świętymi na wzór Serafickiego Patriarchy.

Jeśli bowiem prawdą jest, że „nie dano ludziom pod niebem żadnego innego imienia” (por. Dz 4,12) poza imieniem Jezusa Chrystusa, Odkupiciela ludzkości, to równie niezwykle jest, że między XII a XIII wiekiem, w epoce tzw. wojen świętych, rozluźnienia obyczajów i źle pojętej gorliwości religijnej, „narodziło się na świecie słońce” – Franciszek, który, będąc synem bogatego kupca, stał się ubogi i pokorny, prawdziwy alter Christus na ziemi, dając światu namacalne przykłady życia ewangelicznego i rzeczywisty obraz doskonałości chrześcijańskiej.

Nasze czasy nie różnią się tak bardzo od epoki, w której żył Franciszek, i właśnie w tym świetle jego nauczanie jest dziś jeszcze bardziej aktualne i zrozumiałe. Gdy miłość chrześcijańska słabnie, szerzy się ignorancja i zły przykład, a ci, którzy wychwalają zgodę między narodami, czynią to bardziej z egoizmu niż z autentycznego ducha chrześcijańskiego; gdy świat wirtualny góruje nad rzeczywistością, spory i przemoc społeczna stają się codziennością, a pokój jest coraz bardziej niepewny i odległy, ten Rok Świętego Franciszka niech pobudzi nas wszystkich, każdego według własnych możliwości, do naśladowania Biedaczyny z Asyżu, do jak najpełniejszego

upodobniania się do Chrystusa i do tego, by nie zaprzepaścić postanowień dopiero co przeżytego Roku Świętego: niech nadzieja, która uczyniła nas pielgrzymami, przemieni się teraz w gorliwość i zapal czynnej miłości.

„I po tym poznam, czy miłujesz Pana oraz czy miłujesz mnie, Jego sługę i swojego: jeśli uczynisz to mianowicie, aby nie było na świecie żadnego brata, który – choćby zgrzeszył najciężej – po spojrzeniu w twoje oczy odszedł bez miłosiernego przebaczenia, jeśli o nie poprosi”. Tymi niezwykłymi słowami, zawartymi w znanym liście Epistola ad quendam ministrum, św. Franciszek nie tylko pociesza i poucza anonimowego współbrata, lecz przede wszystkim ukazuje i podkreśla fundamentalne pojęcie miłosierdzia, nierozzerwalnie związanego z przebaczeniem i odpustem. Właśnie takim przebaczeniem jest słynny „Odpust z Asyżu” lub „Odpust Porcjunkuli”, który papież Honoriusz III w wyjątkowym przywileju przyznał bezpośrednio Franciszkowi dla tych, którzy – po spowiedzi i Komunii świętej – 2 sierpnia nawiedzą starą kapliczkę koło Asyżu, wzniesioną osiemset lat wcześniej na „małej części ziemi” (stąd nazwa Porcjunkula). Z tym samym hojnym zapalem i tą samą radością, z jaką Święty – widząc wystąpienie swej modlitwy przez Wikariusza Chrystusa – obdarzył zgromadzony lud podczas konsekracji Porcjunkuli, ogłaszając udzieloną łaskę, Jego Świątobliwość Papież Leon XIV, Szafarz naszej wiary i naszej radości, postanawia, aby od 10 stycznia 2026 roku, równocześnie z zakończeniem Jubileuszu Zwyczajnego, aż do 10 stycznia 2027 roku, został ogłoszony szczególny Rok Świętego Franciszka, w którym każdy wierny chrześcijanin – na wzór Świętego z Asyżu – stanie się wzorem świętości życia i stałym świadkiem pokoju. Dla pełniejszego osiągnięcia zamierzonych celów Penitencjaria Apostolska, poprzez niniejszy Dekret, wydany zgodnie z wolą Najwyższego Pasterza, z okazji Roku Świętego Franciszka udziela odpustu zupełnego na zwykłych warunkach (spowiedź sakramentalna, Komunia eucharystyczna i modlitwa według intencji Ojca Świętego), który może być także ofiarowany za dusze w czyśćcu:

1. członkom: – Rodzin Franciszkańskich Pierwszego, Drugiego i Trzeciego Zakonu – regularnego i świeckiego; – Instytutów życia konsekrowanego, Stowarzyszeń życia apostołskiego oraz publicznych lub prywatnych Stowarzyszeń wiernych, męskich i żeńskich, które zachowują Regułę św. Franciszka lub są inspirowane jego duchowością albo w jakikolwiek sposób podtrzymują jego charyzmat;
2. wszystkim wiernym bez wyjątku, którzy, z sercem wolnym od przywiązania do grzechu, wezmą udział w Roku Świętego Franciszka, nawiedzając w formie pielgrzymki jakikolwiek kościół klasztorny franciszkanów lub miejsce kultu w dowolnej części świata poświęcone św. Franciszkowi bądź z nim związane z jakiegokolwiek przyczyny, i tam pobożnie uczestniczyć będą w obrzędach jubileuszowych albo spędzą odpowiedni czas na pobożnej medytacji oraz zanosząc do Boga modlitwy, aby – na wzór św. Franciszka – w sercach rodziły się uczucia chrześcijańskiej miłości bliźniego i autentyczne pragnienia zgody i pokoju między narodami, kończąc modlitwą „Ojcze nasz”, „Wierzę w Boga” oraz wezwaniami do Najświętszej Maryi Panny, św.

Franciszka z Asyżu, św. Klary i wszystkich świętych Rodziny Franciszkańskiej. Osoby w podeszłym wieku, chorzy, ci, którzy się nimi opiekują, oraz wszyscy, którzy z poważnych powodów nie mogą opuszczać domu, mogą również uzyskać odpust zupełny, pod warunkiem braku przywiązania do jakiegokolwiek grzechu i z zamiarem wypełnienia zwykłych trzech warunków tak szybko, jak to będzie możliwe, jeśli duchowo zjednoczą się z obchodami jubileuszowymi Roku św. Franciszka, ofiarując Bogu Miłosiernemu swoje modlitwy, bóle i cierpienia życia.

Aby tak wielka możliwość osiągnięcia łaski Bożej przez Moc Kluczy Kościoła mogła być łatwiej urzeczywistniona, Penitencjaria stanowczo prosi wszystkich kapłanów, zakonnych i diecezjalnych, posiadających odpowiednie uprawnienia, aby z gotowością, wielkodusznie i miłosiernie oddali się do dyspozycji wiernych dla sprawowania sakramentu pokuty i pojednania.

Niniejszy Dekret jest ważny na czas Roku św. Franciszka, pomimo wszelkich przeciwnych rozporządzeń.

Dano w Rzymie, w siedzibie Penitencjarii Apostolskiej, dnia 10 stycznia 2026 roku, w wigilię Święta Chrztu Pańskiego